Transnistria, meleag străbun

Ribnița e arhiplină de formațiuni înarmate, la piața locală alături de ceapă și cartofi, poți cumpăra orice muniții (o grenadă de exemplu, costă 100 ruble). Pe capul de pod din stînga Nistrului zeci de oameni înarmați percheziționează de-a mărunțelul fiecare mașină.

CAMELEONII

Faptele demască

DEUNĂZI poliția din Rezina l-a reținut pe Vladimir Gorodețchii, originar din Celeabinsk, actualmente lucrător la cinematograful «Mir» din Ribnița, care difuza în partea dreaptă a Nistrului proclamații cu caracter anticonstituțional, instigator. Alături de alte mîrșăvii vehiculate la tot pasul de liderii autoproclamatei republici-fantome și acoliții lor, autorii proclamației, «narodnie deputați Sovetov vseh urovnei Pridnestrovscoi Moldavscoi Respublichi», se străduie să dea toată vina de ceea ce se întîmplă pe teritoriile din partea stîngă a Nistrului pe Guvernul și Parlamentul Moldovei, singuri prezentîndu-se ca niște pacifiști convinși, luptători înflăcărați pentru pace și democrație.

Ce impertinență! La 20 august 1991 executivele orășenești Ribnița, Dubăsari, Tiraspol prin intermediul organelor lor de presă au salutat cu cea mai mare bucurie puciul de la Moscova, consacrîndu-i chiar numere speciale ale organelor lor de presă. Iar cînd au văzut că lucrurile iau altă întorsătură, noaptea adunau cu înfrigurare prin tipografie și pe la chioșcuri originalele și numerele în cauză pentru a le arde.

«Vse vî znaete, susțin autorii proclamației, cito rucovodstvo Prindestrovscoi Moldavscoi Respublichi, vesi narod Pridnestrovia prilagal i prilagaiut vse usilia c tomu, citobi razresiti conflict mirnim putom». Nici această declarație a separatiștilor nu-i nouă. Ea poate fi întîlnită des în presa locală și cea centrală, auzite de la diferite tribune, la care numai izbutesc să urce coautorii acestei republici-fantome. Dar care-s faptele lor? Încălcînd toate legile Moldovei și chiar Constituția fostei U.R.S.S., adepți înflăcărați ai cărora se declară, pseudoliderii din Transnistria încă pe la mijlocul anului trecut au procedat la organizarea unor formațiuni paramilitare nelegitime, dotate cu cel mai modern armament sovietic.

La început Smirnov și acoliții lui negau orice influență din partea Moscovei, cercurilor imperiale sovietice asupra evenimentelor din Transnistria, stăruindu-se să le prezinte drept voință a trădătorilor de pe acest teritoriu. Dar mai devreme sau mai tîrziu toate tainele ies la suprafață. Într-o convorbire cu doi parlamentari ucraineni, sosiți la alegerile prezidențiale în Moldova în calitate de observatori, președintele executivului orășenesc Ribnița A. Caminschii a recunoscut că **armamentul a fost cumpărat de la Ministerul Apărării al U.R.S.S.** Apoi au mai fost stabilite și alte fapte de acest ordin. Cu ajutorul general-locotenentului C. Iakovlev, fostul comandant al armatei a 14-a, de pildă, garda transnistreană nelegitimă a căpătat peste 1.500 de pistoale automate, o cantitate mare de muniții, mijloace de transport și telecomunicații militare moderne. Au mai urmat cîteva atacuri bandițești asupra unităților Ministerului Afacerilor Interne al republicii, în rezultatul cărora gardiștii au pus mîna pe multă tehnică blindată și armament.

Aceste operații continuă și în prezent, mai ales că Transnistria este inundată de unități și baze militare. Numai în raionul Ribnița, bunăoară, sînt situate patru unități, inclusiv trei la Colbasna: baza mobilă tehnico-rachetară, divizionul special de artilerie și rachete și baza de armament pentru unitățile de artilerie și rachetare. **Toate trei unități sînt în contact direct cu separatiștii și le acordă ajutor concret în ce privește asigurarea cu armament și muniții.** Se face acest lucru simplu de tot. Colonelul Mostovoi, comandantul regimentului de pontoane din Ribnița, bunăoară, solicită munițiile pentru unitatea sa, iar de aici ele nimeresc direct în mîinile gardiștilor și a cazacilor mercenari. La 17 martie, de exemplu, de la Ribnița au fost expediate la Dubăsari două KAMAZ-uri cu muniții, a doua zi autocamionul KAMAZ cu nr. 00—97 GU a transportat la Dubăsari proiectile și cartușe.

Anume bazîndu-se pe aceste surse de armament, din inițiativa tov. Belitcenco, unul dintre cunoscuții lideri ai separatismului transnistrean, la uzina metalurgică din Ribnița pe care dumnealui o conduce nu demult în secția mecanică și pentru reparații, cu concursul direct al șefului acestei secții Arcadii Șcerbina, șefului de schimb Alexandr Povetkin și maistrului superior Stepan Volos a **început producerea aruncătoarelor de mine de calibrul 80.** Prima mostră a și fost experimentată deunăzi nu departe de oraș. Tot aici cîteva autocamioane de mare tonaj au fost prefăcute în mașini blindate și acum seamănă moarte la Dubăsari.

Dar și asta nu-i tot. O frică neomenească, se vede, a pus stăpînire pe autorii și interpreții «epopeii transnistrene, dacă ei au procedat la **minarea întreprinderilor și a podurilor,** dacă au ajuns pînă la aceea că în satul Andrieievca au scos de pe piedestal un tun de calibrul 152 mm, instalat aici ca monument pentru a-l restabili și a-l folosi în scopurile lor criminale.

În secția pomenită mai sus a uzinei metalurgice mortira a fost restabilită și cînd impostorul-șef al Transnistriei Igor Smirnov, însoțit de numeroasa-i pază înarmată pînă în dinți a dat într-o zi pe la Ribnița, colegul său A. Belitcenco n-a întîrziat să se laude cu ingeniozitatea sa, invitîndu-l pe oaspete să-i vadă «opera». Cînd au deschis ușile încăperii unde tunul era ferit de ochii lumii, Belitcenco mai nu și-a ieșit din zbanțuri de ciudă: țeava tunului era găurită, roțile tăiate.

Nu rămîn în urma lui Belitcenco și prietenii lui din Tiraspol, mai ales binecunoscutul Bolșacov, directorul uzinei «Tocilitmaș», căruia Moldova i-a asigurat tot la ce poate visa un om: carieră, bani, slavă, și care drept răsplată a **început producerea la uzina pe care o conduce a «Katiușelor»,** menite să înece Moldova în sînge și s-o pună iar în genunchi.

În ultima săptămînă o șalupă a portului din Ribnița în fiecare seară își dă drumul în jos pe Nistru, spre Dubăsari, iar dimineața se întoarce. Ba într-un loc, ba în altul gardiștii și cazacii de pe șalupă încearcă cît de bine sînt apărate localitățile de pe malul drept al Nistrului. Ribnița e arhiplină de formațiuni înarmate, la piața locală, alături de ceapă și cartofi, poți cumpăta orice muniții (o grenadă, de exemplu, costă 100 de ruble). În punctele strategice ale orașului permanent fac de serviciu observatori înarmați. Pe capul de pod din partea stîngă tot timpul poți vedea zeci de oameni înarmați care percheziționează de-a mărunțelul fiecare mașină.

Da, după decretarea stării excepționale la noi s-au luat anumite măsuri de întărire a pazei obiectelor de importanță vitală, dar pentru niște banditi, care nu au nimic sfînt în suflet aceste măsuri sînt pur simbolice. De la dînșii te poți aștepta la orice, inclusiv și la diverse provocații. Evenimentele de ultimă oră demonstrează că trebuie să fim mult mai vigilenți, capabili la o adică de a ne apăra și a-l pune la punct pe oricare ar îndrăzni să ne mai încerce răbdarea.

Dorin TEODORU.

Un singur lucru nu putem pricepe: cum de ai putut să ridici mîna asupra Moldovei, asupra neamului nostru, asupra părinților tăi, asupra noastră, foștii tăi colegi de bancă, consătenii tăi?

Scrisoare deschisă

colonelului armatei imperiale, capeteniei bandelor de gardiști și kazaci din Tiraspol pre nume Ștefan Florea Chițac din partea foștilor lui colegi din regiunea Cernăuți

SĂ NE AMINTIM 1 septembrie 1948. Chiar din prima zi dintre toți noi, proaspeții elevi ai școlii pedagogice din Cernăuți, s-a evidențiat Ștefan Chițac din Ostrița care s-a așezat în prima bancă. Venise îmbrăcat în hăinuțe naționale: izmănuțe și cămășuică de in, încins cu un brîu de lînă în ornamente naționale, descult. Supus și foarte timid. Am absolvit împreună școala pedagogică în 1952... Apoi soarta, aflată mereu sub barosul mîncîunii, ne-a pus la grele încercări calitățile morale. Astăzi trebuie să recunoaștem că am fost cu toții robii totalitarismului, am ultat de bunul Dumnezeu, de neam și trecutul lui, am neglijat poruncile nobile și umane ale cîtorva dascăli înțelepți ai școlii pedagogice.

Demagogia falsă, infiltrată cu insistență în sufletele noastre naive, multora ne-a schilodit conștiința. Justificarea venea, probabil, din mizeria traiului părinților, surorilor și fraților noștri, care-și putrezeau viața în bălțarul fermelor și pe lanurile desfundate cu sfeclă de zahăr... Peste ani iluzia tinereții s-a lovit de realitatea crudă, văzîndu-ne amăgiți și dezorientați.

După școala pedagogică Ștefan Chițac a făcut carieră militară. Noi, foștii colegi, ne bucurăm de succesele lui și considerăm că a fost mai norocos. Atît doar că în timpul întîlnirilor descopeream schimbări în trăsăturile lui de caracter, în modul de a aprecia fenomenele vieții. Astăzi înțelegem: puterea-l face pe om să-și piardă bunul simț și cele mai esențiale calități morale. Sistemul totalitar și despotic stalinist-comunist l-a deformat nu numai sufletul, creîndu-i iluzia unei puteri nemărginite. Anume aceste împrejurări i-au ajutat să avanseze. Multe rămîn învăluite în taină. Bunăoară, participarea pămînteanului nostru cu faimă rea la rebeliunea din Ungaria în 1956. Se zice că în 1968 Ștefan Chițac l-a arestat împreună cu amicii lui sovietici pe A. Dubcec în cabinetul său de lucru la Praga, păzindu-l timp de două săptămîni într-o cetate din Transcarpatia.

Au fost toate acestea fapte de eroism sau de așazis «internaționalism» sovietic? Atît știm: grație lor Ștefan Chițac a urcat nestingherit pînă la gradul de colonel al armatei imperiale. E unul din puținele cazuri cînd șefii de la Moscova au acordat un asemenea privilegiu unui ofițer de origine românească. Pămînteanul nostru pretindea însă la mai mult. Apreciindu-i slugărnicia și sîngele rece, tot Moscova l-a numit ulterior într-un post de răspundere în districtul militar Taşkent.

Mulți flăcăi moldoveni, ucraineni, ruși din nordul Bucovinei și Basarabia au ajuns pe frontul «internaționalist» din Afganistan datorită ție, Ștefan Chițac, pentru ca apoi să se întoarcă la mamele lor în sicrie de metal, orbi, fără mîini sau picioare. Dumnezeu, de care ai uitat, te-a pedepsit pe pămîntul Afganistanului. După ce te-ai însănătoșit ai avut prilejul să te convingi personal că Moscova nu prea crede lacrimilor. Colonelii de naționalitate ruși care te-au însoțit în țară din Afganistan au fost răsplătiți cu gradul de general. Și numai tu, fiind român, erai considerat un om de mîna a treia. De aceea ai rămas cu cele trei stelițe pe umeri. De ce n-ai tras învățăminte din acea împrejurare? Anume atunci a fost momentul care trebuia să te facă să înțelegi atitudinea celor de la Kremlin față de noi, românii, din care vină te tragi și care am fost utilizați și storși ca niște plebei, mereu umiliți și desconsiderați.

Amintește-ți de cîte nedreptăți ai avut parte în cariera ta militară în raport cu colegii ruși, ucraineni. Ș-apoi crezi că gradul de general e mai superior ca bunul nume de om cinstit, onest? Ca o slugă credincioasă ai fost trimis în Afganistan. Ai fost folosit ca o unealtă care nu judecă, ca un robot ce execută automat comanda programată, în timp ce prosperții generali au rămas în Uniune, afară pericolului, tu ai fost trimis în iadul cela să ucizi oameni nevinovați. Chiar crezut promisiunilor sclerosaților de la Kremlin despre steluța de general? Și acum dacă te-ai pensionat, de nu-i mulțumești lui Dumnezeu că ai rămas în viață? Steluța de general nu-ți pace? Ți-am văzut de ori chipul în emisiunile televiziunii moscovite și ni făcut rușine și groază de ne. După crimele pe care faci în Transnistria, l-ai păsit chiar pe cel mai odios fascist. Înțelegem că nu poți resemna, nu-ți place democrația, preferi totalitarismul și dictatura militară, nu place Gorbaciov și marea nune săvîrșită de el și ai speranțe în utopia comunistă.

Un singur lucru nu putem pricepe: CUM DE AI PUTUT SĂ RIDICI MÎNA ASUPRA MOLDOVEI, ASUPRA NEAMULUI NOSTRU, ASUPRA PĂRINȚILOR TĂI, ASUPRA NOASTRĂ, FOȘTII TĂI COLEGI DE BANCĂ, CONSĂTENII TĂI DIN OSTRIȚA? Fiecare vorbă, acțiune a ta lovește în primul rînd în noi, românii din nordul Bucovinei, smulși cu sînge rupte de la trupul Patriei-mamă. Încă haine căzăcești ai îmbrăcat? Tragi nădejde că autoproclamatul «președinte» Smirnov îți va da gradul de general? N-am crezut că poți să devii atît de flămînd apolitic și josnic. Mulți bărbați puternici au fost blestemați de istorie numai din cauza faptelor lor nesăbuite. Te dorești să rămîi pe pămîntul Moldovei o republică-paria comunistă? Un putregai nici în foc nu arde. La sminte de acest lucru. Ceea ce ai păsvrăjit în emisiunea cea procovită ne face să credem ai devenit un monstru, maniac. Numai un călău poate îndrepta țeava armei în inima propriului său popor în mamă, în frate, în surori.

Un grup de foști colegi ai școala pedagogică din Cernăuți, locuitori ai satului bucovinean Ostrița

Strict confidențial

Ultima cursă

Cînd aceste rînduri erau deja așternute pe hîrtie, mi-a telefonat Victor de la Tiraspol informîndu-mă că atunci seara a dispărut fără urmă șoferul ce mă adusese în cercul cunoscuților săi, cu care se mîndrea atît de mult.

ÎN ACESTE zile e foarte riscant să nimerești în Tiraspol. Riscant și periculos.

În orice moment poți fi oprit. Dat jos din mașină, arestat, bătut, acuzat de toate relele de pe lume numai pentru faptul că îndrăznești să-ți tragi umbra pe această palmă de pămînt moldav.

Dar, se pare, dinspre sud e mai cu putință de a nimeri în inima Transnistriei. Cel puțin așa mi s-a părut, căci numai de două ori ne-a fost oprit autobusul ce se deplasa pe ruta Ștefan Vodă — Tiraspol: odată ni s-au cercetat documentele la podul de peste Nistru din satul Răscăieți, și a doua — la podul de peste rîușorul Turunciuc, lîngă satul Hîncești. Slobozia. Atît la un pod, cît și la celălalt stau de strajă posturi bine înarmate.

Fortificații pe de-o parte, fortificații de cealaltă. Atîta doar că la postul din Hîncești se află în permanență cîteva autoblindate.

— Nu ți-e frică? — îl întrebai pe șoferul de la volan.

— Da ce pot să aibă el cu mine? — îi fu răspunsul.

— Cine ei?

— Pușlamalele acestea smirnoviste.

— Pentru cine pușlamale, pentru cine...

— Iată aici n-aveți dreptate. Gîndiți că toată lumea crede în cele ce scriu ziarele proseparatiste din stînga Nistrului, ceea ce transmite postul local de radio? Majoritatea tiraspolenilor au înțeles deja cine-i Smirnov și cine-i cu dreptate. Pentru a vă convinge v-aș ruga să mă însoțiți în cîteva locuri din oraș.

Era 1 aprilie și mă gîndeam că șoferul, de altfel un vechi cunoscut de-al meu, mi-a jucat festa. Chiar îmi părea rău că m-am lăsat prostit, — de ce nu mi-am căutat eu de treburile mele, mă gîndeam. Dar cînd am ajuns în fața uneia dintre cele mai mari întreprinderi din oraș și am văzut că șoferul mă prezintă gardienilor înarmați pînă-n dinți drept un prieten de al său de la gazeta chișinăuiană, iar aceștia, la rîndul lor, mi-au întins mîna în semn de salut, am înțeles că aici ceva nu-i la locul lui, nu-i curat la mijloc. Am intrat apoi într-o odaie de la etaj, unde vechea mea cunoștință mă informă:

— Iată aici e știrbul nostru.

— Al cui știrb?

— La început eram doar vreo cîțiva care am înțeles încotro bat cu gîndul separatiștii, dar acum...

— Acum, — intră în vorbă Victor, membru al grupului de pază de la întreprinderea dată, — ni s-au alăturat încă vreo patruzeci de «gardieni». Asemenea detașamente de șoc, după cum le-am botezat noi, sînt organizate și la alte întreprinderi.

— Vă cunoașteți unul pe altul la față?

— În detașamentul nostru da. În ce privește celelalte — avem semnele noastre conspirative.

Între timp pe ușă intră un adevărat gardian. Pînă și culoarea ochilor mi s-a părut mai altfel ca la ițilalți.

— Sergentul major al Armatei Sovietice Vasea Gîtlan! — mi se înfățișă dumnealui și toți trei au buhnit în rîs. Dar rîdeau, după cum înțelesei mai tîrziu, de noul pseudonim al tovarășului lor, care ca și acești doi și-au făcut serviciul în Afganistan, ca și acești doi a venit să lucreze la întreprindere de la sat încă pînă la armată. Acum iată-l în deplin echipament și e gata să apere interesele...

— Interesele cui? — l-am întrebat.

— Ale noastre, ale moldovenilor, stăpînilor acestui pămînt.

— ... stînd aici, la poarta întreprinderii?

— Nu vă băieți capul, că și aici trebuie să fie băieți de-ai noștri, altfel căzăcimea aceasta multe ce ne poate pricinui. Gîndiți că de flori de cuc plea că ei din Transnistria în ultima vreme?

N-am știut ce să-i răspund «gardistului». Gîtlan, zicînd așa, într-o doară:

— De frică pleacă.

— Anume de frică, căci pe zi ce trece crește mînia băștinașilor față de ei. Iar cei de-i mai simpatizează rămîn tot mai puțini și mai puțini.

— Cum credeți: care-ar fi reacția locuitorimii din Tiraspol la o eventuală ofensivă a trupelor militare naționale?

— Nimeni nu poate ști atare lucruri. Dar noi, patrioții din Tiraspol, o așteptăm zi de zi pentru a ne răzbuna asupra dușmanului țărișoarei noastre. Mulțumim Domnului că ne-au dat arme în de ajuns...

Cînd aceste rînduri erau deja așternute pe hîrtie, m-a telefonat Victor de la Tiraspol, informîndu-mă că atunci seara a dispărut fără urmă șoferul ce mă adusese în cercul cunoscuților săi, cu care se mîndrea atît de mult.

Aceea a fost ultima lui cursă pe malul drept al Nistrului...

Grigore TESLARU.

In memoriam

Ca un brad răpus de fulger

NU EXISTĂ pe pămînt o durere mai mare pentru o mamă decît aceea de a-și pierde copilul în floarea vieții. Astăzi multe mame de ale noastre își plîng cu lacrimi de sînge feciorii secerați de gloanțele banditilor tiraspoleni, care vor să se facă stăpîni pe un pămînt străin, pe un popor blajin, pașnic și muncitor. Acești slugoi ai lui Satana și-au adus încoace neamurile căzăcești și de pușcăriași din tot imperiul pentru a-și «apăra» republica fantomă — o creațiune a minții lor bolnave.

Cu ce am fost noi de vină că anume aici ne-a așezat bunul Dumnezeu, că acest pămînt al nostru a devenit răscrucea intereselor criminale și lacome ale atîtor imperii, că pînă la urmă sîntem nevoiți să ne apărăm casa și vatra cu arma în mînă? Al treilea an cei fără de frică lui Dumnezeu ne hărțuiesc și ne încearcă răbdarea. Al treilea an ticăloșii smirnovișți în cîrdășie cu trădătorii de neam Maracuța, Caraman și alți cîțiva vor cu orice preț să-și atingă planurile lor demente. Acestor pușlamale nu le convine limba noastră strămoșească, ca un fagure de miere, nu le convin însemnele demnității noastre naționale, nu le convine suveranitatea Moldovei.

Pe parcursul acestui răstimp președintele Republicii Moldova dl Mircea Snegur a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a stăvili puhoiul sălbatic, pentru a opri vărsările de sînge. Dar pe acești nemernici l-a înfuriat pînă la culme consecvența conducerii noastre spre a ne păstra integritatea statului. Și au pornit cu cele mai moderne arme ale armatei imperiale împotriva poporului pașnic. În clipele de grea cumpănă s-au ridicat la apărarea țării cei mai viteji fii ai neamului nostru. Printre ei s-a aflat și Vitalie Păvăloi, sergent de poliție în vîrstă de doar 21 de ani. Cînd mica noastră țărișoară s-a pomenit la grea încercare, Vitalie n-a ezitat nici o clipă, completînd rîndurile apărătorilor. Timp de două săptămîni s-a aflat pe prima linie de foc la Cosnița, unde l-a și găsit moartea în duminica de 29 martie.

E mare durerea părinților săi Nina și Anatol Păvăloi din Străisteni Ialovenilor, e mare durerea noastră, a tuturor consătenilor lui, care l-au știut ca pe un fiu destoinic al baștinei, al Moldovei. La 2 aprilie l-au petrecut în ultimul drum camarazii de luptă, întregul sat. Mare a fost jalea, căci cruntul destin l-a răpit pe un tînăr care abia pornise pe drumul vieții. Să știe haimanalele de cazaci și așa-numiții gardiști că moartea lui Vitalie Păvăloi va fi răzbunată, că degrabă pe pămîntul nostru li se vor pierde urmele criminale. Doar un popor care-și apără propriul cămin, mormintele strămoșilor, pămîntul, datina și copiii nu poate fi îngenunchiat, nu poate fi învins!

Iar pe tine, dragul nostru Vitalie, bunul Dumnezeu să te odihnească în liniște și pace. Fie-ți țărîna ușoară!

Elena MATEUȚA,
șefa librăriei «Hipocrat» din Chișinău.

Rană pe suflet

Ajunge cît am fost mioritici!

S-AR CUVENI ca în acest început de renaștere a naturii să se audă doar plesnitul mugurilor. Se aud însă alte plesnituri, cele de foc, de gloanțe. Fiecare dintre noi e urmărit astăzi de senzația unui păcat și a unei crime sfidătoare la cer, cînd se trage perfid în însăși natură, cînd acest plai, supranumit eufemistic înfloritor, s-a transformat în poligon, semănăturile de pline fiind încorsetate de tranșee.

A venit ora deplinei noastre treziri din somnul cel de moarte, cînd trebuie să spunem lucrurilor pe nume. În casa noastră s-a oploșit vipera otrăvitoare, care atîta amar de vreme a purtat hlamida unei bune cuviințe false. L-ați văzut duminica trecută la ecranul televizorului pe Alexandr Rutkoi, însoțit vajnic de criminalul de stat «celebrul» venetic Igor Smirnov? De către cine era el înconjurat? De zeci și sute de fantome în haki, un fel de gladiatori ai acestui sfîrșit de secol, care se mai consideră apărători ai unor idealuri efemere. Ați auzit declarația înaltului demnitar mustăcios de la Moscova, reluată și de radioul național în dimineața zilei de luni? Orice om cu judecata limpede își poate da bine seama ce se ascunde în spatele acestor afirmații provocatoare. Domnului-tovarăș Rutkoi, probabil, i s-a învîrtit capul de atîta onor și poclon fariseic ce i s-a făcut la Tiraspol: sluga credincioasă, ca un cîine ce se simte vinovat, linge mîna stăpînului pentru a-i îmbuna.

E un stupid teatru de bufon nadă toată această reprezentație, dar cu multe, prea multe posibile consecințe tragice. Personajele titulare ale acestui spectacol joacă un rol diabolic, monstruos, pe care nu-l poate percepe și aproba o minte lucidă de om.

Sîmbătă, în ajunul sosirii lui Rutkoi la Tiraspol, am sunat-o pe soția impostorului colonel-trădător de neam Ștefan (Stepan) Chițac. Stăpînul casei fiind «pe prima linie de foc», m-am mulțumit doar cu un dialog cu consoarta acestuia. I-am spus că-s român și că-s pămîntean cu soțul ei, că tare aș fi vrut să stăm niței de vorbă măcar la telefon. Tovarășa lui de viață (cazacică din Zaporojie) mi-a tăiat-o scurt pe doi, numindu-ne pe cei din partea asta de Nistru fasciști, la fel fascistă calificînd, precum s-a exprimat dumneaei, atragerea cu de-a sila în fața ecranului de televizor a bătrînei sale soacre din Ostrița Cernăuților, acea creștină blajină cu chip neprihănit care l-a dat viață lui Ștefan și care prin lacrimi amare își chema fiul la pocăință, la resemnare. E poate unul din cele mai zguduitoare momente pe care le-am trăit în fața aparatului de televizor.

Oricît ar fi de dramatic momentul, să nu ne pierdem cumpătul, echilibrul sufletesc și moral, căci Dumnezeu e cu noi deci de partea noastră este dreptatea. Îi admirăm în fiecare cameră de luat vederi bravii și curajoșii noștri fii apărători ai străvechei noastre vetre — și inima ni se umple de un sentiment de adîncă cunoștință și pentru curajoșii jurnaliști ai Televiziunii noastre naționale: îi vedem la datorie prima linie de foc pe neobosita Valentina Prisăcaru, prezentatoare pretutindeni — fie în Parlament, fie la un simpozion internațional, fie în zona de foc, tot așa cum se prezintă și foarte vii săi colegi Gherman Andreev-du, Efim Josanu, Ion Axinte, Constantin Luncă, Vasile Rusnac, Andrei Siutu, Aurel Lavric, Petru Bogatu, Serghei Eruşevschi — toți aceștia în fiecare seară ne aduc în case rodul străduințelor lor, cînd nu o dată cu propria lor viață.

Mihai MORARAȘ